

прѣстанно разстоянието което раздила картината отъ моделтъ.

Мѣжду качествата които правятъ жената очарователна, едни дохождатъ отъ природата, други сж дължими на собственигѣ имъ усилия, или на едно щастливо възпитание. Но качествата които ѝ сж дадени отъ природата може да се считатъ за достоинства само тогава, когато тя ги употребява добрѣ, и когато прикачва на тѣхъ идеи благородни. Хубостъта и умътъ не сж добродѣтели, но може да даждъ случай на велики добродѣтели. Не прѣзирайте, прочѣе, ни едно отъ естественитѣ или придобититѣ качества които може да блѣщжтъ у една млада дѣвойка. Всичкитѣ дарби на природата трѣбва да се считатъ като благодѣяния.

Има три разни вида качества: вънкашнитѣ качества, умственитѣ качества и качества на сърдцето. Онова което най напрѣдъ се вижда е хубостъта, послѣ умътъ, послѣ добротата; а онова което най много струва е най напрѣдъ добротата и невиностъта, послѣ талантитѣ и най послѣ хубостъта. Да захванемъ най напрѣдъ отъ най лѣкитѣ и най повърхуистнитѣ качества, и тогава да се занимаемъ съ по тайнитѣ и по истинскитѣ качества.

Нѣма да кажж нѣщо лошо за хубостъта, за да не би да си навлѣчж отговорътъ който даде госпожа де Гринанъ, тогава госпожица де Севине, на игуменътъ Мусъ, който ѝ казалъ: „Какъ можете да се гордѣете толкова съ това което ще изгние единъ деиъ? — Твърдѣ добрѣ, отговорила тя, но за сега то не е гнило“. Този отговоръ е остъръ, но